

پرسش ها و پاسخ های دوره آموزشی مورخ ۱۴۰۲/۱۲/۳ نظام مهندسی ساختمان استان همدان موضوع: آشنایی با آزمایش های بتن و مصالح آن

برخی پاسخ ها در جلسه مزبور بصورت غیرمستند پاسخ داده شد که در اینجا بصورت مفصل و مستند ارائه شده است و برخی پاسخ داده نشده بود.

پرسش ۱- در مورد شن ها، آیا درصد گذشته از الک شماره ۲۰۰ اهمیت خاصی دارد؟

پاسخ ۱- همانطور که توضیح داده شد در مورد ماسه، درصد گذشته از الک شماره ۲۰۰، جزو مواد زیان آور منظور نمی شود و صرفاً بعنوان یک محدودیت دانه بندی در نظر گرفته می شود که البته در موارد خاصی مانند ماسه شکسته کوهی و استفاده در بتن هایی که در معرض سایش نیستند، افزایشی برای این محدودیت توصیه شده است.

واقعیت این است که اغلب در مورد وجود رس در ذرات گذشته از الک شماره ۲۰۰ نگرانی وجود دارد، هر چند وجود ذرات ریز غیر رسی نیز تغییراتی در خواص بتن بوجود می آید از جمله تغییر اسلامپ و یا در صورت کنترل اسلامپ، تغییر در نسبت آب به سیمان ایجاد می شود.

در مورد شن نیز چنین مواردی وجود دارد. بهر حال در استاندارد *ASTMC33* و استاندارد ۳۰۲ ایران برای درصد گذشته از الک شماره ۲۰۰ محدودیت یک درصد وجود دارد و باید رعایت گردد. با این حال محدودیت ۱ درصد می تواند به ۱/۵ درصد تبدیل شود. هم چنین اجازه داده شده است که اگر مقدار مواد گذشته از الک شماره ۲۰۰ ماسه کمتر از حد مجاز باشد با توجه به سهم شن و ماسه در طرح مخلوط بتن، مقدار گذشته از الک شماره ۲۰۰ شن را افزایش داده در مورد شن ها، دلیل محدودیت ۱ یا ۱/۵ درصد را می توان احتمالاً ترس از چسبیدن این ذرات به سطح دانه های شن دانست. زیرا در چنین حالتی، خمیر سیمان نمی تواند به خوبی به دانه های شن بچسبد، این امر باعث می شود تا مقاومت و دوام بتن به شدت کاهش یابد.

لازم به ذکر است که امروزه می توان از پودر سنگ در بتن های مختلف بویژه بتن خودتراکم استفاده کرد و اگر این پودر سنگ از ابتدا در ماسه یا شن یا هر دو بود قاعداً این شن یا ماسه یا هر دو می توانست از نظر انطباق با استاندارد مردود تلقی شود. بهر حال این مشکلی است که وجود دارد هر چند تدوین کنندگان استاندارد، خود را مسئول تدوین ضوابطی برای شن و ماسه در حالت عادی می دانند تا از آن تجاوز نشود.

مگر آنکه طراح مخلوط بتن بخواهد درصد گذشته از الک شماره ۲۰۰ بیشتری را در بتن داشته باشد و علی القاعده فاقد مقدار زیادی رس محسوب گردد. هم چنین بنظر میرسد وجود ذرات زیاد گذشته از الک ۲۰۰، مشکلاتی را در ارتباط با تعیین چگالی و جذب آب شن و ماسه به بار آورد که رفع آن ساده نیست. در این مورد به استاندارد مربوط به چگالی و جذب آب ماسه (C127) و توضیحات پیوست آن توجه گردد.

پرسش ۲- با توجه به اینکه در بتن خودتراکم می توان از پودر سنگ استفاده کرد، این پودر سنگ را باید در دانه بندی ماسه یا دانه بندی مخلوط سنگدانه بتن منظور کنیم یا در سیمان؟

پاسخ ۲- در استاندارد پودر سنگ آهک مصرفی در بتن، معمولاً باید بیش از ۶۵ درصد و حتی بیش از ۹۵ درصد آن از الک شماره ۲۰۰ بگذرد (ASTM C1797). در استاندارد ۲۲۹۵۶ نیز که بر این اساس تنظیم شده است. همین مقادیر دیده می شود. اگر جزو ماسه منظور شود درصد گذشته از الک شماره ۲۰۰ آن خیلی زیاد می شود. و اگر جزو مخلوط سنگدانه بتن در نظر شود نیز مشکلی وجود خواهد داشت و بهتر است در منحنی دانه بندی مطلوب فولرتامسون اصلاح شده، حداقل اندازه سنگدانه را باید بجای ۷۵ میکرومتر، ۴۵ میکرومتر در نظر گرفته شود که منحنی های جدیدی را بدست می دهد بهتر است از آنها استفاده کرد. می توان این پودر سنگ آهک را نیز جزو سیمان (همانند سیمان آمیخته سنگ آهکی) منظور نمود. بهر حال باید دانست این فرض ها، تغییری در رفتار بتن خودتراکم یا هر بتن دیگری ندارد. پودر سنگ های آهکی موجود در ایران اغلب اوقات از درشت ترین پودرهای توصیه شده در استاندارد نیز درشت تر هستند و بنظر می رسد منظور کردن آنها در مخلوط سنگدانه ها، منطقی تر باشد و در اصلاح دانه بندی نقش موثری دارد بویژه اگر ماسه ها دارای ریزدانه های کمی باشند که این چنین نیز هستند (بویژه ذرات ریزتر از ۰/۳ میلیمتر)

پرسش ۳- با توجه به اینکه ممکن است سنگدانه ها در بتنی استفاده شود که در معرض یخ زدن و آب شدن پی در پی نباشد آیا محدودیت های موجود در استاندارد ۳۰۲ باید در مورد آنها بکار رود و آیا آزمایش سلامت سنگدانه باید در مورد آنها انجام شود؟

پاسخ ۳- علی القاعده وقتی چنین شرایطی مطرح نیست نیازی به سنگدانه های پایا در برابر یخ زدن و آب شدن پی در پی وجود ندارد و آزمایشی هم در این مورد احتیاج نیست.

بهر حال در استاندارد ۳۰۲ ایران و C33، این مورد در نظر گرفته شده است. در برخی موارد مانند آسیب های ناشی از تبلور نمکها در مناطق نسبتاً خشک و کمی بالاتر از

سطح زمین، بنظر می رسد ضابطه سلامت سنگدانه می تواند کاربرد داشته باشد. در مواردی که بتن در معرض پاشش آب دریا بویژه در اقلیم گرم و آفتابی جنوب کشور است نیز بدلیل همان مشکل تبلور نمکها، چنین ضابطه ای می تواند مفید باشد. بنابراین در کشور ایران می توان گفت که ضابطه سلامت سنگدانه در موارد زیادی کاربرد دارد و رعایت آن مفید است.

پرسش ۴- آیا انجام آزمایش های ذرات سست و خرد شونده و سبک برای شن و ماسه ها همواره برای انطباق با استاندارد ضروری است؟ توضیح آنکه هزینه های مربوطه در سالهای اخیر بسیار زیاد شده است؟

پاسخ ۴- بهر حال این موارد در استاندارد پیش بینی شده است و برای هر مجموعه تولید سنگدانه لازم است در ابتدا یکبار این آزمایش ها انجام شود و محدودیت های توصیه شده رعایت گردد اما می توان از تکرارهای آزمایش خودداری کرد.

پرسش ۵- آیا سیمان پرتلند نوع ۲ دریایی در ایران در حال حاضر تولید می شود؟

پاسخ ۵- بنظر می رسد تاکنون علیرغم گذشت ۴ سال از انتشار استاندارد جدید سیمان پرتلند (۳۸۹) هنوز پروانه استاندارد برای آن صادر نشده است. شاید مصرف کنندگان به اهمیت منظور نمودن آن در استاندارد و هماهنگی با آنچه در آبی جدید آمده است آشنایی ندارند. امید است این نوع سیمان با $C3A$ بین ۶ تا ۱۰ درصد، بزودی تولید و پروانه استاندارد بگیرد. بهر حال اهمیت مصرف این سیمان در حاشیه خلیج فارس و دریای عمان بسیار زیاد است و صرفاً مصرف سیمان پرتلند نوع ۲ با حداکثر ۸ درصد $C3A$ کافی نیست، بویژه آنکه در موارد زیادی دیده می شود که $C3A$ سیمانهای پرتلند نوع ۲ که در جنوب کشور تولید و مصرف می شود کمتر از ۶ درصد است که قابل توصیه نمی باشد.

پرسش ۶- آیا سیمان آمیخته حاوی میکروسیلیس در ایران تولید شده یا می شود؟ چرا در استاندارد ۲۳۴۰۲ برخلاف $ASTMC595$ دارای چنین سیمان آمیخته ای است؟

پاسخ ۶- تا کنون علیرغم تلاش های دوگانه در سیمان اصفهان و سیمان کردستان هنوز این نوع سیمان آمیخته میکروسیلیسی بصورت تجاری تولید نشده است. مرحوم دکتر رمضانپور در هر دو کارخانه فوق الذکر تولید آزمایشی آزمایشگاهی و صنعتی را به انجام رسانیدند اما بنا به دلایلی که جنبه مدیریتی داشته است، کار ادامه پیدا نکرده است. خوبست یک کارخانه در جنوب کشور (جنوب خوزستان، بوشهر، هرمزگان و بلوچستان) اقدام به تولید این سیمان نماید، زیرا عمده مصرف آن نیز در این مناطق

می باشد و نیاز به حمل طولانی چنین سیمانی نباشد. استفاده از حدود ۶ تا ۸ درصد میکروسیلیس نسبت به وزن سیمان مورد نظر می تواند نیازهای منطقه را برای بتن مسلح مرتفع کند. در سایر مناطق کشور این نوع سیمان کاربرد محدودی دارد. در استاندارد C595 چنین سیمانی وجود ندارد اما کانادا یکی از کشورهای پیشگام در تولید چنین سیمانی است. به هر حال لازم است تحقیقات بیشتری در حمل و جابجایی این نوع سیمان به دلیل اختلاف زیاد در چگالی سیمان و دوده سیلیسی انجام شود و سپس نسبت به تولید آن اقدام گردد.

پرسش ۷- چرا گفته شد که آزمایش استاندارد اسلامپ در ایران و در ASTM متفاوت هستند. این تفاوتها چیستند؟ از کدامیک باید استفاده کرد؟

پاسخ ۷- اسلامپ استاندارد ASTM C143 با استاندارد ملی ۲-۳۲۰۳ تفاوت دارد. لازم به ذکر است که استاندارد ایرانی بر اساس استاندارد EN12350-2 نوشته شده است. تفاوت های اصلی این دو نوع استاندارد را می توان در ذیل دید.

الف: در هر دو استاندارد، مخروط ناقص اسلامپ در سه لایه پر می شود. در استاندارد ایران و اروپا، ضخامت لایه ها یکسان است در حالی که در استاندارد امریکایی ضخامت لایه ها متفاوت اما حجم هر لایه تقریباً یکسان است.

ب: قرائت اسلامپ در استاندارد ایرانی و اروپائی از بالاترین نقطه بتن انجام می شود در حالی که در استاندارد امریکایی، اسلامپ از مرکز بتن سطح فوقانی اندازه گیری می گردد.

پ: در استاندارد اروپائی، اسلامپ به نزدیکترین عدد صحیح بر حسب سانتی متر روند و گزارش می شود در حالی که در استاندارد امریکایی اسلامپ به نزدیکترین ۵ میلی متر روند و گزارش می گردد. بهر حال در آبا همواره ملاک اسلامپ، همان اسلامپ استاندارد ایران می باشد بنابراین اندازه گیری طبق استاندارد ایران ضروری است.

پرسش ۸- چرا گفته شد که نمونه برداری از بتن تازه و قالب گیری و عمل آوری آن در ایران اغلب بصورت غلط انجام می شود؟ اشکال کار در کجاست؟

پاسخ ۸- متأسفانه در کشور، علاقه کمی برای مطالعه استانداردها و دستورالعمل ها و آئین نامه ها و مقررات وجود دارد و همگان سعی بر یادگیری ساده اما غیرمستند دارند. در استانداردهای نمونه برداری به وضوح به کارهایی اشاره شده که غالباً به مرحله اجرا در نمی آیند. استاندارد ۱-۳۲۰۱ ایران به اقتباس از EN12350-1 و هم چنین ASTM C172 نمونه برداری از بتن تازه را مطرح می کنند. در این دستورها، بتن تازه نباید در معرض آفتاب و تبخیر قرار گیرد و قرار نیست شرایط واقعی بر آنها حاکم باشد. هم چنین بجز زمانی که صرفاً آزمایش اسلامپ مدنظر است و هنگامی که تهیه آزمونهای مقاومتی و دوام در دستور کار است باید نمونه مرکب (Combined Sample)

تهیه شود و اخذ نمونه نقطه ای (*spot sample*) صحیح نیست برای این منظور باید حداقل ۲ نمونه نقطه ای از ۷۰ درصد میانی کامیون مخلوط کن با حجم تقریباً مساوی اخذ و با یکدیگر مخلوط شود و برای تهیه آزمون‌ها بکار رود به نحوی که فاصله اخذ آنها از ۱۵ دقیقه تجاوز ننماید. تهیه آزمون‌ها و عمل آوری آنها طبق استاندارد ۳۲۰۵ ایران (صرفاً برای استوانه ای) و یا (۲-۱۶۰۸ برای مکعب و استوانه) انجام می شود. به دلیل تهیه آزمون‌های مکعبی در اکثریت قریب به اتفاق موارد، استاندارد ۲-۱۶۰۸ کاربرد دارد. این استاندارد از *ENI2390-2* اقتباس شده است در حالی که استاندارد ۳۲۰۵ از استاندارد *ASTMC31* برگرفته شده است. برای تراکم، بتن‌ها معمولاً در قالب ۱۵ سانتی با دو لایه و در قالب ۱۰ سانتی در یک لایه متراکم می شود. در استاندارد، تعداد ضربه‌ها با مقطع مربعی (رامر) الزام شده است، اما گفته شده که برای رده اسلامپ *SI* (۱۰ تا ۴۰ میلی متر) و *S2* (۵۰ تا ۹۰ میلی متر) تعداد ۲۵ ضربه مناسب است. برای سایر رده‌ها حرفی زده نشده است اما زدن ضربه با چکش لاستیکی به بدنه قالب برای خروج هوای باقیمانده بویژه در جداره‌ها پس از تراکم هر لایه توصیه شده است. بین شروع پر کردن قالب‌ها تا کامل شدن همه آنها بهتر است بیش از ۱۵ دقیقه بطول نینجامد اما برای شروع پر کردن آنها زمانی قید نشده است. آزمون‌ها باید حداقل ۱۶ ساعت و حداکثر ۳ روز در قالب بماند و در این مدت باید شوک ضربه ای و تبخیر را نداشته باشیم. نکته بسیار مهم دمای عمل آوری در این مدت باید (20 ± 5) درجه سلسیوس (در هوای گرم 25 ± 5 درجه) باشد بنابراین قرار دادن آنها در دمای کارگاه ابداً صحیح نیست مگر اینکه در این محدوده باشد. این کار معمولاً یک شیوه غلط است که در ایران رایج می باشد. پس از درآوردن آزمون‌ها از قالب باید در حوضچه آب با دمای (20 ± 2) درجه قرار گیرند یا در اتاق مرطوب با همین دما در رطوبت نسبی حداقل ۹۵ درصد نگهداری شوند تا موعد شکستن آنها برسد. در مدت حمل بتن به محل نگهداری نهایی باید از افت رطوبت و تغییر جدی دما جلوگیری شود و برای اینکار می توان از نایلون یا ماسه مرطوب یا خاک اره و پارچه مرطوب استفاده کرد.

پرسش ۹- چرا برخی اوقات، اختلاف بین نتایج مقاومت فشاری آزمون‌ها خیلی زیادتر از حد قابل قبول است؟

پاسخ ۹- اختلاف بین نتایج آزمون‌ها در هر آزمایش کاملاً عادی و طبیعی است. بهر حال در هر اندازه گیری، تفاوت نتیجه باید وجود داشته باشد و احتمال یکی شدن بسیار اندک است.

اختلاف زیاد بین نتایج مقاومت فشاری معمولاً حاصل از موارد زیر است:

الف: عدم یکسان بودن نحوه قالب گیری آزمون‌ها و نحوه نگهداری آنها و عدم اختلاط کافی نمونه اولیه و همگنی آنها که ناشی از بی دقتی تهیه کنندگان آزمون‌هاست.

ب: وجود مشکل در قالب های بکار رفته برای تهیه نمونه ها از جمله ناگو نیایی و ناهمواری سطوحی که در تماس با صفحه های دستگاه فشار است. بویژه قالب هایی که دچار اعوجاج و تغییر شکل در طول زمان می شوند مانند قالب های پلاستیکی

پ: تفاوت جنس قالب با جنس چدنی یا فولادی که می تواند منجر به اختلاف شود بویژه آنکه قالب های نمونه ها دارای جنس های مختلفی باشند. استاندارد ۱-۱۶۰۸ قالب استاندارد را چدنی یا فولادی می داند و نتایج سایر قالب ها باید با نتایج قالب چدنی یا فولادی و اسفنجی (کالیبره) شود هر چند نحوه این واسنجی مشخص نشده است.

ت: ایجاد مشکل در صفحات دستگاه فشار یا خروج از مرکز نمونه ها در زیر بار فشاری که امری رایج تلقی می شود.

ث: ایجاد تفاوت فاحش درجه اشباع نمونه ها در هنگام آزمایش که معمولاً رایج نیست مگر اینکه تاخیری زیادی در آزمایش برخی نمونه ها بوجود آید.

ج: عدم کلاهدگی گذاری نمونه های استوانه ای یا نقص و ایراد در کلاهدگی های آنها

چ: عدم وجود ضخامت کافی و ابعاد مناسب صفحات فشاری اضافه شده (فاصله پرکن) که می تواند کلیه نتایج را تحت تاثیر قرار دهد مگر اینکه در هنگام آزمایش برخی نمونه ها، تغییری بوجود آید.

پرسش ۱۰- آیا در استاندارد ۳۸۹ و ۲۳۴۰۲ (سیمان پر تلند و آمیخته) مقاومت فشاری با نمونه مکعبی اندازه گیری می شود یا منشوری شکسته شده؟ نتایج مقاومت فشاری که طبق *ASTM C109* اندازه گیری می شود با نتایج مقاومت فشاری استاندارد ۳۹۳ یا ۱-۱۸۸۰۷ ایران و *ENI96-1* چه تفاوتی دارد؟ این تفاوت احتمالاً چه منشا و سرچشمه ای دارد؟

پاسخ ۱۰- آنچه در مشخصات (ویژگی های) استاندارد ۳۸۹ و ۲۳۴۰۲ بعنوان حداقل و حداکثر مقاومت فشاری و رده مقاومتی ذکر شده است مربوط به منشور ملات استاندارد ۴۰*۴۰*۱۶۰ میلی متر است که پس از شکسته شدن در خمش، تحت فشار از طریق دو صفحه ۴۰*۴۰ میلی متر قرار می گیرد تا خرد شود و این وضعیت که در استاندارد ۳۹۳ یا ۱-۱۸۸۰۷ ایران و *ENI96-1* وجود دارد بطور کلی با آنچه در *C109* آمده است تفاوت جدی دارد و قابل مقایسه یا بکارگیری بجای هم نیست که متأسفانه در بسیاری از موارد این کار انجام می شود. تفاوت های عمده این استانداردهای ایرانی و اروپایی با استاندارد امریکایی عبارتند از:

الف: تفاوت در شکل و ابعاد قالب (در امریکا مکعب ۵۰ میلیمتر) که این تفاوت در ابعاد می تواند تفاوت در نتیجه بار آورد. ابعاد ۴۰ میلی متری در مقایسه با ۵۰ میلیمتر،

نتیجه بیشتری ایجاد می کند. هر چند مکعب ۴۰ میلی متری عملاً در استانداردهای ایران و اروپا وجود ندارد.

ب: تفاوت در شکل و دانه بندی و حداکثر اندازه ماسه استاندارد بکار رفته در ساخت ملات استاندارد. در استاندارد ایران به شماره ۳۰۴۰ و اروپا از ماسه سیلیسی گردگوشه با خلوص ۹۸ درصد و حداکثر جذب ۰/۲ درصد با حداکثر اندازه اسمی ۱/۶ میلیمتر (واقعی ۲/۰ میلیمتر) و حداقل اندازه ۰/۰۸ میلی متر استفاده می شود.

در استاندارد امریکا از ماسه اتاوا طبق استاندارد C778 نوع Graded با حداقل اندازه اسمی ۰/۱۵ میلی متر (الک شماره ۱۰۰) و با حداکثر اندازه واقعی ۱/۱۸ میلیمتر (الک شماره ۱۶) و حداکثر اندازه اسمی ۰/۶ میلیمتر (الک شماره ۳۰) استفاده می شود، در حالی که برای آزمایش C185 از ماسه استاندارد ۳۰-۲۰ با دانه بندی دیگری استفاده می گردد (تعیین مقدار هوای ملات) که حداکثر اندازه و اسمی آن ۰/۸۵ میلیمتر (الک شماره ۲۰) و حداقل اندازه اسمی آن ۰/۶ میلی متر (الک شماره ۳۰) است و فعلاً مورد بحث ما نیست. بهر حال در استاندارد C778 حرفی از شکل و خلوص ماسه سیلیسی نشده است اما منبع تهیه را رودخانه اتاوا در ایلینوئیز امریکا ذکر کرده است و محل تامین دیگری ندارد. در حالی که ماسه استاندارد ۳۰۴۰ ایران دارای منبع خاص و ذکر شده نیست. متأسفانه در ایران اغلب در آزمایش C109 از ماسه هایی بجز ماسه اتاوا (C778) استفاده می شود و نتایج را مطابق C109 ذکر می کنند که امری رایج است، زیرا ماسه اتاوا در ایران قابل تهیه نیست. بهر حال تامین ماسه استاندارد ۳۰۴۰ ایران یا مطابق EN196-1 کاملاً امکان پذیر است و انجام آزمایش استاندارد ۳۹۳ و ۱-EN196-1 صورت می پذیرد. جالب است که برخی با این ماسه ها آزمایش C109 را به انجام می رسانند.

پ: نسبت های اختلاط ملات استاندارد C109 و استانداردهای ایران و اروپا متفاوت است بویژه نسبت آب به سیمان طبق C109 برابر ۰/۴۸۵ (بجز سیمان حبابزا) و در استاندارد ایران و اروپا برابر ۰/۵ می باشد که می تواند منشا اختلاف تلقی شود.

ت: نحوه اختلاط در C109 و استاندارد ایران و اروپا تا حدودی متفاوت است. که چندان تاثیری در اختلاف ها ندارد.

ث: در C109 به کمک دستگاه میزروانی (flow table)، روانی ملات ساخته شده قبل از قالب گیری اندازه گیری می شود که باید در محدوده خاصی باشد وگرنه باید در مقدار آب و طبعاً در نسبت آب به سیمان تغییر ایجاد شود، در حالی که در استاندارد ایران و اروپا چنین موردی وجود ندارد و با هر میزان روانی، قالب گیری انجام خواهد شد.

ج: نحوه قالب گیری و تراکم آزمونه ها در *C109* بصورت دستی و با یک چوب خاص یا لاستیک مخصوص که ابعاد مقطع آن 13×25 میلی متر به نحو خاصی در ۲ لایه در ۲ جهت عمود بر هم متراکم می شود. در استاندارد ایران و اروپا عمل تراکم بصورت مکانیکی با یک دستگاه تقه زن انجام می شود. ملات در ۲ لایه در قالب منشوری ریخته و برای هر لایه ۶۰ تقه اعمال می شود.

چ: نحوه عمل آوری آزمونه ها بویژه دمای عمل آوری اولیه و نهایی در استاندارد امریکائی و استانداردهای ایرانی و اروپایی متفاوت است و در عمل آوری نهایی در روش امریکایی، حوضچه آب نگهداری باید اشباع از آهک باشد.

ح: ابتدا شکست منشور به صورت خمشی انجام می شود و سپس دوصفحه فولادی 40×40 میلیمتر در زیر و بالای منشور شکسته شده در نزدیک لبه قرار می گیرد و زیر دستگاه شکسته می شود و مقاومت بدست می آید.

در *C109*، مکعب از طرف وجوه کناری خود زیر دستگاه قرار داده می شود و بار اعمال می گردد و پس از شکسته شدن نیروی نهایی اعمالی و مقاومت فشاری تعیین می گردد.

خ: سرعت بارگذاری دستگاه های فشاری در روش امریکایی و روشهای ایرانی و اروپایی متفاوت است که می تواند در نتیجه حاصله تاثیر جزئی داشته باشد. بهر حال همانطور که دیده می شود نتایج حاصله از این آزمایش ها قابل مقایسه و تبدیل به یکدیگر نیستند.